

עפ"ת 25833/05/24 - תחריר כנאנה נגד מדינת ישראל, פרקליטות מחוז חיפה

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ת 25833-05-24 כנאנה נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: 10160410873

לפני המערכת	כבוד השופט נתנאל בנישו
נגד המשיבה	תחריר כנאנה ע"י ב"כ עוה"ד רנין טרביה
	מדינת ישראל ע"י פרקליטות מחוז חיפה

ערעור על החלטת בית המשפט השלום לתעבורה בעכו (המ"ש 5675-03-24) בפני כב' השופטת י. הברפלד

(הערעור נדחה)

פסק דין

בפני ערעור על החלטת בית המשפט קמא שלא להיעתר לבקשת המערערת להארכת מועד להישפט וכן בקשה להישפט שהוגשה בנוגע לדו"ח בגין שימוש בטלפון, בעת שהרכב נע, שלא באמצעות דיבורית.

ההחלטה

בית המשפט קמא דחה את הבקשה בציינו כי:

"... מששולם הדו"ח, רואים המבקשת כמי שמודה בביצוע העבירה, הורשעה ונשאה בעונש".

על כך הוסיף בית המשפט:

"גם אם היה מקום לקבל את טענת המבקשת כי שילמה את הדו"ח בטעות, הרי שהמבקשת מודה למעשה בפני השוטר בביצוע העבירה...".

הערעור ותגובת המשיבה

עמוד 1

בערעור, מתייחסת ב"כ המערערת לשתי הנמקות אלה של בית המשפט קמא.

באשר לתשלום הקנס מציינת ב"כ המערערת כי זו נעשה בטעות, כאשר מטרתה של המערערת הייתה להימנע מתוספת פיגורים והיא לא הייתה מודעת לכך שהתשלום מהווה הודאה בעבירה, שהיא טוענת בתוקף שלא ביצעה אותה.

ואכן, בנוגע לעבירה ולתיאורה בדו"ח, סבורה ב"כ המערערת כי בית המשפט קמא שגה בקביעותיו. הסנגורית טוענת כי ישנם כשלים ראיתיים בנוגע לתיאור העבירה כפי שנרשם על ידי השוטר ואף כי אין לפרש את הדברים שנרשמו מפי המערערת, דברים שלא נרשמו במדויק, כהודאה בעבירה.

מנגד, מבקשת ב"כ המשיבה לדחות את הערעור. לטעמה, לא רק שהדו"ח מפורט מאד ואין בו קושי ראיתי, אלא שתשלום הקנס ע"י המערערת מהווה "סוף פסוק" לאפשרות לבקש להישפט.

הכרעה

סעיף 229(ח) לחוק סדר הדין הפלילי, תשמ"ב-1982 קובע כי אדם ששילם קנס, רואים אותו כאילו הודה באשמה, הורשע ונשא את עונשו.

אמנם, תשלום קנס כאמור אינו נועל סופית את שערי בית המשפט, שכן הסעיף לא יחול על מי "שבית המשפט החליט לקיים את משפטו אף על פי שהודיע באיחור על רצונו להישפט...". ברם, אפשרות זו סויגה למקרים בהם בית המשפט שוכנע כי התקיימו נימוקים מיוחדים (ראו סעיף 230 לחוק).

תשלום קנס "בטעות", ללא הבנה של המשמעות המשפטית שלו, אינו נמנה עם אותם מקרים (השוו מיני רבים רע"פ 2937/17 פלדמן נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 2.4.17)).

אמנם המערערת לא השתתה, כאשר הגישה את בקשתה תוך כדי תקופת התשלום המקורית. אולם, לטעמי אין די בעובדה זו על מנת להצדיק להתיר לה להישפט לאחר תשלום הקנס כאמור. סדרי הדין המיוחדים בעבירות קנס, הקבועים בפרק ז' לחוק, כפי שאף פורשו בפסיקת בית המשפט העליון, מעניקים עדיפות ברורה לתכלית סופיות ויעילות בדיון. על כן, בהעדר נסיבה כבדת משקל להחזיר את הגלגל לאחור, לא ייטה בית המשפט להתיר חזרה מהודאה המגולמת בתשלום הקנס כאמור. לא מצאתי כי מתקיימת נסיבה כאמור במקרה זה.

אל הטעם האמור, מתווסף נימוקו השני של בית המשפט לדחיית הבקשה, אשר אף לטעמי מכריע את לדחיית הערעור.

אכן, בניגוד לטענות הסנגורית, מצאתי כי תיאור ביצוע העבירה בדו"ח מפורט למדי ואינו מעורר תהיות ראיתיות, לא בנוגע לאופן זיהוי המערערת אוחזת בטלפון בעת נהיגתה ואף לא באשר לשלבים המאוחרים יותר של האירוע, עד

לעצירתה ורישום הדו"ח.

בנסיבות אלה, גם אם ניתן בדוחק לפרש את הדברים שנרשמו מפי המערערת בדו"ח כהסבר שאינו מהווה הודאה, וגם אם הייתי מוכן לצורך הדיון להתעלם מדברים אלה, הרי שהסיכויים להימלט מהרשעה בתיק זה קלושים, ולוודאי אין כאן חשש לעיוות דין.

סופם של דברים כי הערעור נדחה.

ניתן היום, ט"ו אייר תשפ"ד, 23 מאי 2024, בהעדר הצדדים.